

Af Sevginin Önündeki Engelleri Süpürür

– fuatturker · 08 Ekim 2011

Affi ve kullarına karşı iyiliği çok olan Allah'ı dost edinmek, O'nun her şeyi sarıp kuşatan rahmetine sığınmak, insana hatalarının bağışlanacağını bilmesi nedeniyle büyük huzur verir. Her hatasında hemen Allah'ın affediciliğine sığınan ve tevbe eden mümin, Allah'ın kendisine kesinlikle yardım edeceğini, koruyup gözeteceğini ve bağışlayacağını bilir. Hatası ne denli büyük olursa olsun, samimi niyetine binaen Rabb'inin hatasını bağışlayıp, kendisini hayra yönelteceğini umut eder.

Mümin bir hata yaptığında nasıl Allah'ın sonsuz şefkat, merhamet ve bağışlayıcılığına sığınyorsa, kendisi de diğer müminlere merhametli ve affedici olmalıdır. Bir Kur'an ayetinde, "Sen af (veya kolaylık) yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir." (Araf Suresi, 199) buyurur Allah. Kalbi Allah'ın zikriyle hastalıktan arınmış/yumuşamış olan mümin, karşısındaki müminlere de hüsn-ü zan eder, bağışlayıcı olur. Bu Rabb'inin buyruğudur ve önemli bir yükümlülüktür.

Allah'tan kendi hataları için bağışlanma dileyip, müminlere karşı katı ve sert bir ahlâk sergilemek, samimi müminin fıtratına uygun değildir. Mümin Allah'ın beğendiği ahlâkı her durumda kararlılıkla uygular; zaten istediği de O'nun ahlâkıyla ahlâklanmak değil midir?...

Müminin bağışlayıcılık anlayışı, cahiliye insanınıninkinden çok farklıdır. İnkâr eden kişinin 'bir defalık affetme' ya da 'son kez affetme' mantığı müminin asla benimsemediği bir tavidir. İnanan insan herhangi bir hata veya kusur defalarca da devam etse dahi, affedici ve hoşgörülü davranır, davranışlarında bir değişiklik olmaz.

Af olmazsa sevgi diye bir şey kalmaz. Af olmasa o kadar çok insan birbirine darılabilir, sürtüşükleri o kadar çok konu olabilir ki... Ancak Allah, affedicilik özelliğiyle müminleri sağlıklı yaşayabilecekleri şekilde yaratmıştır. İman etmeyen insan kinlendiğinde kını bir ömür boyu devam eder; hoşgörü ve bağışlayıcılığının bir tahammül sınırı vardır. Ard arda gelen hataları ve yanlışları sonucunda 'bardak dolar' ve 'son damla'nın da taşmasıyla karşısındaki kişiyi artık affedemez duruma gelir. "Ben onu çizdim, benim için bitti" der örneğin. Oysa mümin, binlerce kez hata yapmış da olsa sevdiğine karşı merhametlidir. Asıl Allah'tır bağışlayıcı olan; bizler ceza veremeyiz.

Affetme sıkıntı, azap, çile içinde olmamalı, gönülden olmalıdır. İntikamın şeytani bir tadı vardır; ondan kaçınıp, samimi, içten affetmek, şefkatle bakmak gerekir. Affetmek, müminler arasındaki sevgi zeminini oluşturmada Allah'ın sunduğu sayısız nimet ve güzellikten biridir. Affetmek, sevginin önündeki engelleri kaldıran temizleyicidir.

Allah'ın beğenmediği bir ahlâk gösterdiği anda kişi ölüm meleklerini karşısında görse, telafi edecek

zamanı olamayacağını anlar. İşte içi titreyerek Allah'tan korkan bir mümin, Allah'ın razı olmayacağı bir ahlâk göstermekten, O'nun katında makbul olmayan bir davranış sergilemekten titizlikle kaçınır. Her olay ve her hatalı davranış karşısında merhametli olur; bu en güzel ahlâk özelliklerinden biridir. Bu şekilde müminlerin birbirlerine karşı sevgi ve bağlılıkları artar ve şeytan aralarını açıp-bozamaz.

Kur'an'da, 'Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlarla, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler. Allah'ın sizi bağışlamasını sevmez misiniz? Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. ' (Nur Suresi, 22) buyrulur. Allah'ın bizi bağışlamasını sevmez miyiz?..En çok ihtiyacımız olan nimet de bu değil midir?...